



# EMELD FEL ARCODAT!



A Rákospalota MÁV-telepi  
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2017. advent

## Áttörések

A katekéziseken és más vallási összejöveteleken gyakran szoktuk használni a szinoptikusok kifejezést, ami azokat az evangéliumokat foglalja magában, amelyek azonos szóbeli hagyományból merítve fogalmazták meg a különböző származású közösségek számára Jézus tanítását. Ezt nevezhetjük szűk értelmezésnek, mert ebben az esetben a három evangélista személyére és Istenhez kapcsolódó munkásságukra irányítjuk figyelmünket. Tág értelemben véve ezt a szót a jelentéstartalom halmaza is kitágul. Már nemcsak Máté, Márk és Lukács személyét nézzük vagy az általuk megírt evangéliumokat, hanem minden olyan személyt, jelenséget és értéket, amit lehet és érdemes együtt látni.

Az együttlátás szellemi eseményében áttörés következhet be, amikor egymáshoz viszonyítva a dolgokat valamilyen új tapasztalathoz jutunk. Plébániai közösségünk lelki kibonta-

kozásának egyik fejlődésre serkentő alkotása a Jövendölések című misztériumjáték. Az ószövetségi bibliai képek úgy lettek megjelenítve, hogy ehhez kötődően együtt láthattuk Isten cselekvését az emberért Jézus személyén keresztül. Emellett szemlélhettük a résztvevő testvérek lelki kisugárzását is, ami egészen egyedi módon tárta fel előttünk a hit teremtő erejét. Az ilyen lélekiemelő pillatok nem kényszerítő erővel hatnak ránk, hanem egyszerűen hozzájárulnak ahhoz, hogy nekünk is legyenek szellemi áttöréseink. Ezt nem lehet erőltetni. Kereshetjük az erősítő időket, lelki gyakorlatokat végezhetünk, de az áttöréshez türelem kell. Gyakran nem azonnal jön meg a vágyott új gondolat, érzés vagy meglátás, hanem kudarcos ösvényen haladva tisztul a kép. Nem tervezett helyzetben elérkezhet az idő, amikor másképp éljük meg a pillanatot. Valami új tapasztalat ér el hozzánk, ami sikert hoz az életünkbe.

Ezeket a helyzeteket érdemes közel engedni magunkhoz és ünnepelni. Így rögzülhet az élmény és egészen mélyen bevésődik lényünk zugaiba.

Az együttlátás közös cselekvést is jelent, ahol együtt fedezünk fel valami újat. Örök igazság, hogy közösséghez kapcsolódva másképpen tapasztaljuk meg a valóságot. Egy misztériumjáték résztvevőjének is például külön tapasztalatot jelent az egymáshoz fonódó, közös alkotás élménye.

Azt is felfedezhetjük, ha ugyanazt

avalóságot egyénileg szemléljük, akkor különbözőképpen képezzük le magunk és mások számára. Az egy valóság sokszínű kibontása, amikor azt együtt látjuk, kapcsolódási pontok sokaságát hozza létre.

Az advent időszakban ráhangolódhatunk a lelki áttörés akarására. Megünnepelelhetjük személyes sikereinket. Kereshetjük a közös cselekvési helyzeteket és örülhetünk a másik szellemi gazdagságának, ahol az örömhír egy új és izgalmas módon mutatkozhat be az életünkben.

*Karesz atya*

## „Kisgyermek IN AETERNUM?”

Mondják, hogy egy pocsék rossz filmet meg tud menteni, ha egy kutya vagy egy kisgyerek szerepel benne. Mi most kilépünk a filmek világából, és annak örülünk, hogy kézzel fogható és gyakran pocsékká tett világunkba belecsöppen nem csak valami kutya, hanem egyenesen egy tüneményes kisgyerek.

Meg tudja menteni ez a tény a világot? Már csak azért sem kétséges az a válasz, hogy IGEN, mert ez a gyermek maga ISTEN. A végtelen, a mindenható, akinek legtisztább szándéka egyetlen falba ütközhet csupán: az emberi szabad akarat ellenállásába.

És elindul a NAGY SZKANDEREZÉS. Kinek a karja az erősebb a két világ közül? És mi heteken át, ADVENT hetein át fokozottabb edzésben vagyunk, hogy csatlakozhassunk ehhez a gyermekhez. Filmek esetében a

vetítővászonról picinek maradt gyermek néz ránk, nem vesz tudomást a rohanó idő múlásáról, évtizedekig el van változtatlanul az archívumok polcain, hiszen az csak kép.

De a gyermek, akinek érkezése ekkora ünnepet hoz, mint a karácsony, amire évről-évre készülünk, élő ajándékot tartogat. A gyerek nem marad vesztet. Nem fog békén hagyni bennünket. Növekedni fog korban, bölcsességben, kedvességben Isten és az emberek előtt. Az ő szerettei előtt. Persze elvárásokkal.

És közben óvodáskorú lesz, majd általános iskolás, le fog érettségizni, írhatna disszertációt egyetemi éveivel végén, és kimehetne az életbe: ki is megy, tudja, mit kell tennie, kap rá három évet.

És aztán? Lesújt rá az emberi értetlenség és gonoszság.

Csakhogy az ember elszámítja magát. Elbizakodott ellensége dörzsölgetheti a kezét elégedetten a harminchárom éves JÉZUS sírja közelében. Ekkor éri a nagy csalódás. A sír üres! Egyre több derék fiatal vallja, hogy ÉL. Hogy találkozott vele. Hiába, no! Az a kedves JÉZUS az ISTENTŐL jött, ő maga is ISTEN, és az Istennel nem lehet ujjat húzni.

És most már a mennyei filmben ott lehetünk élők, elevenen, egyszer s mindenkorra feltámadottan vele, aki azért jött, hogy az a hajdani betlehemi éjszakából kinőtt karácsony meghozhassa számunkra is az életet. Kiléph-

tünk a filmek csupán képi világából, és örülhetünk ISTEN ajándékának olyan örömmel, amit senki sem vehet el tőlünk. Félteve őrizzük, nem engedjük ki a kezünkől.

Rád is ez vár, aki ezeket a sorokat olvasod, csak figyeld a növekedésnek induló Gyermecket, és ne kanyarodj más irányba, mint amelyen ő jár előtted. Ha mellette döntesz, kívánok jó utat, szerencsés érkezést és együttléteket a 33 éves felnőtt JÉZUSSAL, aki befogad abba a csodás világba, ahonnan egy időre a kedvedért is hajlandó volt eljönni nem túl sok jót kínáló világunkba.

*Attila atya*

## **Utólag könnyű okosnak lenni?**

Nem tudom, én hogy vizsgáznék, ha akkora próbatétel elé kellene állnom, mint Isten választott népének az Ószövetség idején. Kiválni a pogány, a többistenhitet valló népek közül, elfogadni az egyetlen, igazi Teremtő Isten létét, követni és betartani a parancsait, minduntalan visszahullva a bűnbe, csak sóvárogni az elvesztett boldogság után.

Mi már az Isten Fiának megtestesülése, tanításai, gyógyításai, kereszthalála, feltámadása után születünk, utólag visszatekintve könnyebb megérteni Isten szavát, az emberiség üdvözítésére vonatkozó terveit, melyet az ószövetségi nép csak rejtetten, próféciák formájában kapott.

Az ószövetségi írásokban fokról-fokra bontakozik ki: kicsoda az Isten, honnan van a világ, mi az ember, milyennek kellene lennie, mi az Isten terve

az emberrel. Évszázadokon keresztül nevelési folyamaton ment keresztül a választott nép, hogy eljőjön az Üdvözítő befogadásának ideje.

Amióta rákaptam a napi zsolozsmázásra, egyre inkább rájövök, hogy az ó- és újszövetségi könyvekben ugyanarról van szó, Isten mindig ugyanazt adja elénk a próféták, a bölcsek, a zoltárszerzők és az evangélisták szavaival, szinte minden le volt már írva az Ószövetségben, amit más stílusban, konkrétan kapunk az Újszövetségben. Csak hát az Ószövetségen nehezebb kiigazodni, búvópatakként halad a történet, keveredve Izrael történelmi eseményeivel, csaták és más küzdelmek leírásával, költői stílusú zoltárokkal, és kicsit homályosan, jelképeket használva fejezik ki a szerzők mondanivalójukat. Fokról fokra meg kell ismerkednünk a szövegek-

kel, észre kell venni az összefüggéseket, és felismerni a próféciaik beteljesülését.

Az Egyház a zsolozsmáskönyvben nem lapszám szerint veszi sorra a Szentírás szavait, hanem nagy gondossággal összeválogatva adja elénk az adott időszakra való ó- és újszövetségi szentírási részeket, hozzácsatolva a nagy hitszónokok beszédeit, így sokkal szembetűnőbb az Ószövetség és Újszövetség közötti összefüggés, az Ószövetségben foglaltak megvalósulása.

Zsolozsmáskönyvről írtam, de ugyanez vonatkozik a szentmisében elhangzó szent olvasmányokra és zsoldár részletekre.

Konkrét összekapcsolásokat is olvashatunk az Ó- és Újszövetség között. Jézus kimondja Izajás szavainak felolvasása után: Ma beteljesedett az Írás... (Lk 4, 21). Hamarjában három nevezetes ima jut még eszembe, ezek is Szent Lukácsnál találhatók meg: Mária Magnificatja, az agg Simeon szavai Jézusról és Zakariás jövendölése fiáról, Keresztelő Jánosról.

Bibliámban mindenhol jelezve van apró betűvel a hivatkozás, így igazán könnyű az írások közötti kapcsolatot felfedezni. Azt hiszem, még értékeesebb, de nehezebb, ha az apró betűk elolvasása előtt az ószövetségi prófécia megvalósulását személyesen fedeznénk fel.

Hogy mennyire nehéz a személyes

felfedezés, arról mindenkinek lehetnek tapasztalatai. Sokszor még ha elénk adják is a tudnivalót, akkor sem értjük, nem vesszük be. Külön-külön mindenkinek végig kell járnia a személyes fejlődés, a bensőséges megértés útját, viaskodva az értelemmel, a bűnre való hajlammal, az ellenkezéssel, hiszen ha megértem a megváltásról szóló tanítást, akkor azt el is kell fogadnom, a szerint kell(ene) élnem, gyökeres változásról van szó, alapjaiban változtatja meg az életemet, amikor a holt szavak életté válnak.

Jézus konkrétan kimondta azt is, nem azért jött, hogy a Törvényt (ószövetségi törvény, a Tízparancsolat) megszüntesse, hanem hogy beteljesítse, és egyben megadta a Törvény két legfontosabb alapelvét, mellyel életre keltette a Tízparancsolatot, amely minden parancsnak, életszabálynak gyökere: Szeresd Istenedet... Szeresd felebarátodat.

De jönnek a bűneink, minduntalan megtörik ezt a fejlődést, a két fő parancs szerinti életet. Talán mi sem jutottunk előbbre, mint két-három ezer évvel ezelőtti elődeink? Ugye, mégsem olyan könnyű utólag okosnak lenni?

Valami nagy dologgal előbbre vagyunk, mi már tudjuk, hogy Jézus megváltott bűneinktől, ha azokat őszintén megbánjuk, megadja a bocsánatot, megnyílik a menny előttünk.

*Molnár Istvánné*

## Élni fog minden nemzedéken át (72. zsoltár)

Élni fog minden nemzedéken át  
míg süt a nap és világít a hold  
úgy száll le, mint eső a mezőre  
mint záporosó, mely átitatja a földet...

Ítéletedet, Isten, bízd a királyra  
jogaidat ruházd a király fiára  
kormányozza igazságosan népedet  
és méltányosan szegényeidet

*Hegyek és halmok  
hozzanak békét a népnek  
s alacsony sorúaknak  
igaz ítéletet*

Segíti majd ő a szegények nemzetségét  
az erőszakosokat azonban megtöri  
Uralkodni fog tengertől tengerig  
a nagy folyótól a föld határáig

*Hegyek és halmok  
hozzanak békét a népnek  
s alacsony sorúaknak  
igaz ítéletet*

Megváltja a szegényt, aki hozzá kiált  
az elhagyottat, kin senki sem könyörül.  
A kicsiket és gyöngéket karjára veszi,  
az erőszak és iga így véget ér.

*Hegyek és halmok  
hozzanak békét a népnek  
s alacsony sorúaknak  
igaz ítéletet*

*[Áldott legyen az Úr, Izrael Istene,  
aki egyedül vitt véghez csodát!  
Áldott legyen örökre főséges neve,  
az egész föld dicsőségével tele!]*

## Vasútmodell- és mesetábor

- „– A szeretet olyan, mint a varázslat?  
– Olyan.  
– De csak a mesében, igaz?  
– Nem. Nem csak a mesében. A valóságban is.”

(Lázár Ervin)

Tavasszal a vasútmodell klubot vezető apukák örömmel újságolták, hogy ők bizony nyárra napközis tábort szerveznek a közösségünkbe járó gyerekeknek.

A napközis tábor ötlete nem volt új számunkra, már többször felmerült a gondolata, de eddig minden évben azt éreztük: kicsik vagyunk mi ehhez. Jött a következő, elsőre szinte meghökkentő felvetés, hogy mi anyukák pedig tartunk mesetábort. Ismét az történt, hogy csak igent mondani, csak elindulni volt nehéz, utána már megadatott hozzá minden. Összedugtuk néhányan a fejünket, jöttek a jobbnál jobb ötletek és hamarosan elkészült az első MÁV-telepi plébániai napközis tábor terve.

Nagy örömünkre sokan jelentkeztek, így július 10-én hétfőn reggel 26 gyerekek megkezdték a vasútmodell- és mesetáborunkat. Az egész hét tényleg meseszerűen szépre sikerült. A vasútmodelles gyerekek egy-egy diorámát készítettek saját egyéni ötleteiket és egyéniségüket beletéve, mi pedig a mesetáborosokkal Lázár Ervin Szegény Dzsoni és Árnika című meséje köré fűztük fel az öt napot.

A gyerekek ismét fantasztikusak voltak, lelkesedtek, mindenben részt vettek és még jobban összebarátkoztak egymással és velünk felnőttekkel. Igazi családdá kovácsolódtunk. Az egész közösségi ház otthonossá vált, megtelt sok nyugtásgéssel, nevetéssel és rengeteg papucsal a bejáratnál. Pénteken rövid ünnepséget rendeztünk, egy kis színdarabbal és dioráma kiállítással leptük meg a hozzátartozókat.

Igyekeztünk úgy szervezni a programokat, hogy minél több felnőtt is részt vegyen a hét eseményeiben, hiszen csak néhányan nem győztük volna a feladatokat. Rengeteg segítséget kaptunk tízórai-, uzsonnakészítésben, mindennapos takarításban, gyerekek kísérésében, kézműves foglalkozások során.

Nekünk felnőtteknek is varázslatosan telt a tábor. Minden reggel úgy éreztük, hogy már alig várjuk, hogy a gyerekekkel lehessünk. Sok szeretetet, jó kedvet, frissességet kaptunk tőlük. Következő nyáron mindenképpen folytatjuk...

*Kuba Kati*

## Jövendölések – egy misztériumjáték margójára

*„Jövendölések, jövendölések  
hirdetik néked azt, hogy közel az Úr,  
próféták látták, látomásokban,  
s álmodásokban azt, hogy közel az Úr...”*

Húsz év után, idén október 15-én a Székely Műhely újra előadta Jövendölések című misztériumjátékát templomunkban. Nekünk hirdették a zenészek, énekesek és táncosok egymásba fonódó, sodró lendületű előadásukkal az ószövetségi Jézus-prófeciákat. Fényes, katartikus egy óra volt. Az előadás apropóján arra kértük Székely-Nagy Gábort, a Székely Műhely alapítóját és vezetőjét, meséljen nekünk a Jövendölések keletkezéséről, háttéréről, saját emlékeiről.

Honnan is jött a Jövendölések ötlete? Számomra örök élmény a Várszínház 1982-ben bemutatott Csíksomlyói Passió előadása. Ez egy gyönyörű misztériumjáték, amely középkori diákdarabok alapján népi köntösben, népi humorral fűszerezve és magyar népzénnel aláfestve mutatta be Jézus életének „táblaképeit”. Talán ez jelentette a legközvetlenebb inspirációt a Jövendölések megzenésítéséhez és színre viteléhez. Nagyon egyszerűen fogalmazva, azt szerettük volna megmutatni, hogy Jézus él és köztünk jár ma is. A darab mélyebb rétegében pedig ott az a sorsszerűség is, ahogy Jézus alakja megvilan a prófeciákban. A szövegeink az Ószövetség prófétai szövegeiből készültek. Mivel nagyon szöveghűek kívántunk lenni, csak annyi formai változtatás történt, hogy a szabadsoros szövegeket, verseket átigazítottuk „kötött” formákra. A zenéről sokat töprengtünk; mivel az ókori zenéről nincsenek komolyabb emlékek, források, leginkább ahhoz nyúltunk, amiben a Székely Műhelynek már amúgy is volt múltja: a magyar népzenei elemekhez. A nem magyar – főleg balkáni és zsidó népzenei – motívumokkal pedig utalni próbáltunk a korabeli zsidó-keresztény világra. Számomra a legszebb dalok a „Gyermek születik”, az „Élni fog minden nemzedéken át” és a „Mint a kiöntött víz”. Ezekkel sikerült talán leginkább utolérnünk a „jézusi gondolatot”.

A tánc ötletét szintén a Csíksomlyói passióból vettük, de az is dolgozott bennünk, hogy a koncertszerű előadást kicsit kevésnek éreztük. Óriási segítséget kaptunk Sztanó Héditől, aki etnográfus, néptáncos, koreográfus, filmrendező egy személyben. Ő tanította be a táncokat és vitte színpadra a darabot. Mindkettőért nagyon hálásak vagyunk neki.

A MÁV-telepi templomban mutattuk be először a Jövendöléseket 1997-ben. Soha azelőtt nem volt a templomban hasonló bemutató – a gitáros misék is csak 1991-ben kezdődtek, vagyis akkoriban építettük fel az „ifjúsági zene” nemes hagyományát. Leginkább Gergó Lajosnak, aki a gitáros kórust vezette, köszönhető, hogy a templomunkban egyáltalán megszólalhatott modern, fiataloknak szóló zene is. Természetesen akkori plébánosunk, Vitai Attila atya is nagyon támogatta mindezt.

A fogadtatás érdekes módon nagyon pozitív volt. Arra emlékszem, hogy az első sorban idős, fejkendős nénik tapsoltak a végén, nem is keveset. Szakmai véleményt egyetlenegy kaptunk annak idején, az elkészült hangkazettáról. Déki Lakatos Sándor hallgatta meg, és csak ennyit mondott „uram, ez nagyon jó zene volt...”

A MÁV-telepen kívül talán még két budapesti előadást tartottunk, az egyiket a Szent Imre Gimnáziumban. 1998 nyarán, tehát egy évvel később részt vehettünk az akkor nagyon neves Csíksomlyói Ifjúsági Találkozóon Csíkszeredán, ahol többek között Gergely István és Bőjte Csaba atyák vezették az ifjúság programjait négy napon át, több ezer résztvevő mellett. Óriási élmény volt előttük játszani, nekem ez a legkedvesebb emlékem. Hatalmas szeretettel fogadtak minket, egy rövidfilm formájában ennek az útnak emléket is állítottunk. 2006-ban, amikor Torontóban járt a zenekar, ott is felcsendült egy-két dal a Jövendölésekből a Szent Erzsébet templomban, a kint élő magyarok között.

A húsz évvel ezelőtti és az ideai előadás voltaképpen csak annyiban különbözik, hogy mindannyian húsz évvel bölcsőbbek és higgadtabbak lettünk – reményeink szerint. Apróbb változtatások persze vannak, hiszen az akkori csapatot már nem sikerült maradéktalanul fellelni. A zenekari háttérrel a megújult Székely Műhely biztosította, a kórust 5 kedves hölgy, akik itt énekelnek egyébként a Jézus Szíve Kórusban. Az akkori tizennégy táncosból most hatan tudták vállalni a feladatot, köszönet mindenkinek ezúton is. Számunkra akkora élmény volt ez a felújítás, hogy reméljük, el tudunk jutni a hallgatók, a nézők, barátaink, családjaink és kedvelőink szívéhez is.

Szeretnénk a Jövendöléseket elvinni néhány másik templomba, közösségi helyre is. 2018-ra tervezzük, hogy a Salkaházi Sára templomban, Gyula atyánál is előadjuk. Várnak bennünket Szigetszentmiklóson, valamint az Újpesti Ifjúsági Házban is. Megyünk valószínűleg „külföldre”, de csak a 70 km-re lévő felvidéki kisvárosba, Búcsba, ahol egy nagyobb magyar közösség vár majd minket. Készült most egy új CD is a legszebb dalokkal, ezt szeretnénk magunkkal vinni. Ma már mindenki számítógépen és telefonon hallgat zenét, így közösségi oldalra és videómegosztóra is tettünk fel néhány számot a darabból. Bízunk benne, hogy minél több emberhez, hívőhöz, vagy csak érdeklődőhöz eljuthat ez az üzenet.

Végül hadd álljon itt a szereplők neve, óriási munkát végeztek mindannyian.

Zenekar: Székely Műhely Társulás. Dara Vilmos, Huszárszky Mihály, Keresztény Csaba, Molnár Júlia, Székely-Nagy Gábor, Tábi Tamás, Tordai Villó Iringó. Kórus: Hódos Andrea, Kertesi Márta, Kuba Katalin, Merkovics Ilona, Vitai Ildikó. Táncosok: Egyed Orsolya, Egyed Regina, Juhász Anita, Székely Ildikó, Berthóty Károly, Szalma Péter. Narrátor: Szőke Melinda. Zene, dalszövegek: Székely-Nagy Gábor. Koreográfia, színpadra állítás: Sztanó Hédi. Hangfelvétel, zenei rendezés: Dara Vilmos. Hangtechnika, grafikai munkák: Roth István. Székely Műhely Társulás 1997–2017.



## Mint olvasztók tüze... (Malakiás 3, 1–4)

Elküldöm hírnököm,  
készítsen utat  
akire vágyakoztok  
ím jön hamarosan.

Ki tudja elviselni napját jövetelének?  
ki nem hull majd térdre  
megjelenésének?

Olyan lesz, mint olvasztók tüze  
Mint ványolók lúgja lehet  
ki olvaszt és tisztít  
olyan, mint ezüstmester.  
Megtisztítja Lévi fiait  
őket finomítván  
méltó áldozatot ki bemutatni kíván.

## Egy imádságos élet Beszélgetés Ferencz Flóriánnal

Plébániai interjúsorozatunk 4. részében egy olyan idősebb testvérünket kérdeztük életéről, akivel mindannyian találkoztunk már a templomban, de talán csak kevesen ismerjük személyesen.

– *Kedves Flóri bácsi, mesélje el nekünk, milyen volt a családja, kitől tanulta a hitet.*

– Hevesben, Erdőtelken születtem 1931-ben. 1890-ben született az apám, anyám pedig 1897-ben. 1913-ban megesküdték, apámat 1914-ben elvitték katonának, és négy évig volt hadifogságban. Kilencen voltunk testvérek, abból kettő meghalt iskolás korában, a többi pedig most, az utolsó időkben halt meg. A szüleim vallások voltak, mikor már én is jártam dolgozni velük kocsival, mert volt egy kis földünk, az én édesapám egész úton imádkozott meg énekelt. A nővérem, mikor akárhol voltunk, jöttünk hazafelé, egész úton végig imádkozott, ő apáca akart lenni. Édesapámnak volt négy testvére, mind a négyen Rózsafüzér Társulati tagok voltak, és milyen öröm volt azt látni, mikor négyen jöttek együtt hazafele. Édesanyám is a Rózsafüzér Társulatban volt, mert nálunk sok Rózsafüzér csoport volt, és ő a Szent Ferenc harmadrendjében is benne volt. Édesapámék minden nap együtt imádkoztak, az egész család. Azt az imát, amit akkor imádkoztunk, végig folytatom még a mai napig is. Szombat délig dolgoztak, szombaton délután már takarítottak, és vasárnap templomba mentek. Délután litániára, utána pedig kiültek a kapuba, a sor összejött, és ottan beszélgettek. A család is mindig járt templomba, és megvolt a családi szeretet. Sokan voltunk, mikor megszülettem, heten voltunk testvérek, meg a szüleim, az kilenc, meg a nagyszülőm, az is velünk volt.

Én hét éves koromban már ministráltam, még akkor latin ministrálás volt, azt ma is el tudom mondani végig.

– *Az jó nehéz lenne a mai ministránsoknak...*

– Az nehéz! De mi megtanultuk. Az egész osztály mindig járt templomba. Mikor iskolába jártunk, hittan is volt, egész végig, 7 osztályt jártam ott ki, hittanból kitűnő voltam. Mikor vége volt, már nagyobb voltam, akkor az atya, Erdősi Gyula kanonok, megtanított bennünket – öt gyereket meg két nőt – betlehemet járni. Megtanultuk a betlehemet, azt is tudom szórul szóra most is végig. És mikor megtanultuk, akkor az egész faluban jártuk. Volt két angyal, nagyon szép betlehemet jártunk. Voltunk öten, én voltam az öreg. Egy ilyen imádkozós asszony a templomból jött velünk, kísért, és adományt mindenütt adtak, ő azt kezelte. Adott a kanonok atya egy imakönyvet, még most is megvan. Mikor még az iskolába jártam, akkor már mentem a Szentkútra, Mátraverebélyre, azóta voltam minden évben. Először gyalog mentünk, 72 km-t gyalogoltunk. Először gyalog, később, mikor az öregebbek már elfáradtak, előbb vonattal mentünk Kisterenyéig, onnan meg átmentünk gyalog a hegyen. Utána pedig már busszal mentünk. Mikor még fiatal gyerekek voltunk, nálunk mindenfelé végezték a rózsafüzért és a kilencedet. Mi mindig ott voltunk a kilenceden is, meg a Szállást keres a Szent Családon is. És jártunk a litániára is. Gyermekkoromban volt egy nagy könyvünk nekünk, vas-tag, Mária élete meg Jézusnak az élete, és én azt végigolvastam. Még iskolába jártam, amikor végigolvastam a Bibliát is, és azóta már vagy háromszor-négyszer megint.

– *Felnőtt korában, a szocializmus idejében, milyen volt vallásosnak lenni?*

– 1962-ben nősültem meg, három gyermek született, hittanra mindegyik járt, a feleségemet be is hívták a tanácshoz (mert még tanács volt), hogy hát a gyerekek miért járnak hittanra. Ismerte az illetőt ott, aki behívatta, aztán megmondta neki, hogy ide figyeljen, a férjem dolgozik, nincs itthon, én vagyok itthon, én nevelem a gyerekeket, de úgy nevelem, ahogy én akarom. Egészen nyugdíjazásomig, 1991-ig a vasútnál dolgoztam, először, mint pályamunkás, aztán lettem a munkavezetői tanfolyamot és munkavezetőként dolgoztam. Ott annyit csináltam, hogy a munkásokat neveltem, mert nagyon káromkodott a csapatom, és akkor leszoktattam őket. Mondtam nekik, hogy azok káromkodnak, akik tehetetlenek. Nem bírnak mit csinálni, akkor káromkodnak. Annyit elértem, hogy egy emberem sem káromkodott. A kommunista rendszerben is végig mindig imádkoztam. Mentem a csapattal kifelé, vagy előre mentem, vagy lemaradtam, és mire kiértünk a munkahelyre, elvégeztem az imát mindig.

– *Tudom, hogy a Szűzanyával nagyon szoros a kapcsolata.*

– Életemben nagyon sok csoda történt velem, és volt több látomásom is. 1984-ben nagyon beteg voltam, úgyhogy azt mondta az orvos este a feleségemnek, hogy jó lesz, ha a reggelt megérem. És akkor éjjel, mikor felébredtem, akkor megjelent nekem a Szűzanya a kis Jézussal, és megjelent három szív, egy negyedik meg fél volt. Most a három szív felszállt az égbe, utánuk a negyedik, a fél. És ezt nem tudtuk megoldani az atyával, hogy hát mit jelenthet ez. Ezt már megtudtam én, hogy a három szív volt a két öcsém meg a húgom, hárman meghaltak. Tehát azt jelentette ez, hogy nem én halok meg akkor, hanem a három testvérem, és a negyedik, a fél szív függőben van. Ekkor nekem a mátraverebély-szentkúti Szűzanya jelent meg. Egy másik látomásom kint volt a telken, kértem, hogy Uram legalább meglátnám a mennyországot egyszer. Éjjel volt akkor is, olyan világosság lett a szobában, egy nagy kertet láttam, tele gyümölcsfákkal. Utána másik éjszaka ugyanazt a kertet láttam, pázsittal, mindenféle mezei virággal. Úgy megkönnyebbültem, mikor ezt láttam, hogy csuda, mert láttam, hogy a mennyország milyen. A fiam is nagyon beteg volt egyszer, mondattunk érte misét. Hoztam a Szentkútról vizet neki, azt adtuk neki, és mindnyájan imádkoztunk érte. És megvan, még ma is dolgozik.

– *Itt a mi templomunkban én mindig ott láttam, amikor a keresztútnál a keresztet vitte, ez a szokás hogyan alakult ki?*

– Hát a keresztet mindig én szoktam vinni. Úgy, hogy legelőször, mikor gyalog mentünk Szentkúthoz, hárman voltunk akkor férfiak, ilyen fiatalok, barátok, mi hárman vittük a keresztet végig a 72 kilométeren. Reggel elindultunk 5 órakor, elmentünk Maconkáig, ott volt egy fészter, szalma, ott aludtunk, onnan mentünk másnap reggel 5 órakor, és 10 órára értünk oda. Vittük a keresztet felváltva, oda is, vissza is. Itt is mindig a stációknál én viszem a keresztet. Ebbe a templomba 1984-ben kerültünk, azóta járunk ide, de mióta nyugdíjban vagyok, meg még előtte is, a Zsuzsával (Fejesné Zsuzsa néni) mindig mentünk kirándulni. Ő akárhova ment, mindig mentem vele. Azóta is, mindig, amikor mennek valahova a nővérek (Menkó Ágnes és Baranyai Boróka), mindig megyek velük. Voltunk Kecskeméten, ott felvettük a Mária Hungária skapulárét. Azóta is végzem a rózsafüzért.

– *Most nagyon sok változás van itt a közösségben meg a templomban, de hát ilyen átalakulások voltak régen is. Ezt hogyan élte meg, hogy megváltoznak a szokások?*

– Nekem kicsit rosszul esett, hogy abbamaradt a rózsafüzér. Régen Pannika volt, aki végezte a rózsafüzért, aztán ő nem lett, utána végezte egy másik asszonyság, utána az is elment, aztán megszűnt a rózsafüzér. Utána a Gyurival (Barta György) végeztünk a Jézus Szíve Családok imáját, az nekem most is megvan, és még most

is sokszor végzem. De mikor Gyuri meghalt, utána az is elmaradt. Most pedig megint van rózsafüzér, minden rózsafüzérre megyek. Karcsi atya előtt le a kálppal.

*– Van-e olyasmi, amit nagyon fontosnak tart a közösség életében? Mi lenne, ami-re nagyon oda kellene figyelni a hívő embereknek?*

– Nagyon sok hitetlen van, aki nem hisz. Ezeket kellene valahogy megtéríteni, ez nagyon nehéz, azt tudom. És sokat kéne imádkozni az üldözöttekért, a szegényekért, a munkanélküliekért, akiknek nincs megélhetésük, mert nagyon sokan vannak. Én még egy koldus mellett se mentem el úgy, hogy 200 forintot ne adtam volna neki, mindenkinek. Nem tudom, hallott-e már Szent Lajosról, aki a Szeretetlángot is megszervezte (Montforti Grignon Szent Lajos). Ő a szegények pártfogója volt, papként rongyos-foltos ruhában járt, reverendában, és a szegényeket felkarolta. A nagyurak kitiltatták a püspökkel, hogy nem misézhet, nem gyóntathat, nem áldoztathat, mindenhol kitiltották. Ő pedig csak csinálta a szegények védelmét, és utoljára meg szent lett, szentté avatták. Arra kéne még figyelni, hogy ne csak négyen járjunk a rózsafüzért végezni. És hogy a templomba is minél többen jöjjenek imádkozni, a szentmisét meg a rózsafüzért végezzék minél többen. Nem mindegy az sem, hogy mikor a szentmisére eljönnek, odafigyelnek-e, ájtatosan imádkoznak-e. Mennél többet imádkozunk és kérjük a Jóistent és a Szűzanyát, hogy segítsen bennünket, meg magyar hazánkat, az egész világot, hogy mennél többen megtérjenek, hogy utoljára egy akol és egy pásztor legyen. Arra kérek mindenkit, hogy imádkozzon, járjon a templomba. Legfőbb az, hogy mindenki térjen meg Jézushoz, és erre kérje a Szentlelket. Mert csak a Szentlélek vezethet bennünket Jézushoz.

## **Te pap vagy mindörökké (110. zsoltár)**

Azt mondta az Úr az én Uramnak:  
ülj jobbomra,  
és minden ellenséged  
lábad alá teszem.  
Születésed óta  
tiéd a királyi méltóság  
a szent hegyen  
ifjúságod hajnalától  
anyád méhétől kezdve.

Te pap vagy mindörökké  
Melkizedek rendje szerint  
jobbodon áll az Úr  
te pap vagy mindörökké  
Jobbodon áll az Úr  
a pogányok közt ítéletet tart  
uralkodik ellenségei közt  
jobbodon áll az Úr!

### **A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus missziós küldötteinek képzéséről**

2020-ban ismét hazánkban lesz a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (röviden: NEK), 1938 után másodszer, amikor a világ minden tájáról jönnek hívek, hogy közösen ünnepeljük az Oltáriszentségben köztünk élő Jézust. Nagy igazság rejlik abban, hogy ha jól akarunk majd ünnepelni, akkor arra jól elő kell készülni. Ezért hívott létre Erdő Péter bíboros egy előkészítő bizottságot Fábry Kornél atya vezetésével. A még előttünk álló 3 év mindegyikének külön megvan a maga felkészítő programja. Az idei, első felkészülési év különösen az egyéni megújulásunk az időszak. Krisztus a forrás, aki táplálja és megújítja keresztény életünket, és általunk akarja megújítani családjainkat és közösségeinket, plébániánkat és környezetünket, sőt az egész világot. A 2020-as Eucharisztikus Kongresszus mottója: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). A NEK alapvető célja, hogy elmélyítse és tudatosítsa a katolikusokban, hogy az egyház életének a forrása és csúcsa az Eucharisztia. Egy világméretű ünnepségsorozat lesz, ahol az Eucharisztia a középpont. A kongresszus célkitűzése, hogy megismertesse és megszerettesse Jézust az emberekkel; az Eucharishtiában jelenlévő Krisztust vigyük az emberekhez, és ezzel együtt a hitünket erősítse, így tegyünk tanúságot róla.

Plébániánkról Borókával együtt vehettünk részt a NEK missziós küldötteinek a képzésén. Nagy öröm és lelki feltöltődés ez számunkra. Az itt tapasztaltakról szeretnék röviden beszámolni.

Látszólag messze van még 2020, de ha építkezni akarunk, akkor Szent Istvánt követve nekünk is sziklára kell építenünk lelki építményünket, azt a lelki házat, ahol az Úr jól érezheti magát. Ha megújult, megszépült templomunkat még nagyobb étellel akarjuk megtölteni, akkor időben el kell kezdenünk az építkezést. Ennek érdekében mi tegyük meg mindazt, ami rajtunk áll, a növekedést pedig Isten adja. Ami minket személyesen megérintett, az Fábry Kornél atya tanúságtétele volt. Kérdezte, hogy a bíboros atyának személyesen mi a célja ezzel a kongresszussal. Ő ezt válaszolta: „Ne csak egy kirakat összejövetel legyen, szép és nagy látványossággal, hanem valódi előkészület előzze meg, igazi megújulás minden szinten, az egyházmegyékben, a plébániákon, közösségekben...” „Igen? Ha ez a cél, akkor el tudom vállalni – felelte Kornél atya.”

Az atya így fejezte be az előadását: „Nekem az a vágyam, hogy ha minden negyedik templomban lenne állandó szentségimádás legalább reggeltől estig, a Tesco nyitva tartásával: reggel 6-tól este 10-ig, hogy bármikor be lehessen menni. A mai szentségimádás alatt kaptam egy élő képet: ahol dicsőíteni szoktak, ott Isten jelenlététől izzott a levegő. Ehhez, mint egy térképen, kezdtek Magyarországon fellobbanni kis lángocskák mindazokon a helyeken, ahol szentségimádást szoktak végezni. Az Eucharisztikus Kongresszus idején már az egész ország egy hatalmas lángtengerben állt, mint mindent elborító és magában foglaló tűzgolyó. Ez az „együttizás” engem is átjárt, mintha már most részese lennék a 2020-as eseményeknek. Hiszem, hogy kegyelmi erőter, vagy inkább lelki térerő jön létre ott, ahol szentségimádást végeznek. Hiszem, hogy a Szentlélek segítségével 2020-ra teljes lesz a „lefedettség”. Abban is bízom, hogy ez a 2020-as kongresszus nem végállomás lesz, hanem sokak számára startkő. Azaz olyan megújulást hoz, aminek hosszú távú és maradandó gyümölcsei lesznek.”

Az eddigi képzéseknek is ez a lelki megújulás a célja. Az első országos megmozdulás ezzel az előkészülettel kapcsolatosan a november 25-ei szentségimádás volt, amiben plébániánk is részt vett.

Plébániai újságunk címe: „Emeld fel arcodat!”. Fontos, hogy a mindennapi kötelességeink, elfoglaltságaink közepette is emeljük fel arcunkat és tekintetünket, sőt, emeljük fel szívünket az Úrhoz. Tekintsünk fel Jézusra, az Oltáriszentségben köztünk élő Úrra! Csendes imában legyünk vele, pihenjünk meg nála, Szent Szívén! Beszéljünk vele, isteni mesterünkkel, mint legjobb barátunkkal!

Szeretettel hívjuk a kedves testvéreket, hogy látogassuk meg minél gyakrabban az Oltáriszentségben köztünk élő Jézust, imádjuk, engeszteljük, dicsőítsük őt egyéni és közös imádságaink során.

*Menkó Ágnes és Baranyai Boróka*

## Gyermek születik (Izajás 9, 1-6)

A nép, amely sötétben jár  
nagy fényességet lát –  
a halál országának tövében  
világosság támad.

Nagy ujjongás tölti el őket  
kitörő örömmel örvendeznek –  
mint ahogyan aratáskor  
s ha zsákmányt osztnak el

És terhes igáját  
a vállára nehezedő rudat  
botját összetöri  
mint Midián idejében.

Mert gyermek születik  
fiú adatik nekünk  
s az ő vállára kerül majd  
a teljes uralom

És így fogják őt hívni:  
Csodálatos, Tanácsadó  
Erős, Isten, Örök Atya  
Béke Fejedelme.

Messzire ér majd uralma  
békéjének nem lesz vége  
ezt teszi vele mindörökre  
Urának szeretete.

## Ablakok – életrajzok 4.

Templomunkban újabb színes üveglablakok készültek el, jövő tavaszra fejeződik majd be az összes ablak felújítása. Ahogy már írtuk, a megújuló ablakokon a 20. századi magyarság boldoggá avatott vagy avatás előtt álló, vértanúként vagy hitvallóként tisztelt nagy alakjai szerepelnek, most közülük kettőt mutatunk be.

**Boldog Salkaházi Sára**, szűz és vértanú, szociális testvér; emléknapija május 11.

Salkaházi Sára 1899. május 11-én született Kassán, itt szerzett tanítónői oklevelet. Egy év tanítás után, mivel nem volt hajlandó letenni a hűségesküt a trianoni béke után alakult csehszlovák kormánynak, otthagyta a pedagógusi pályát. Könyvkötészetet tanult, de hamarosan bekapcsolódott Kassa irodalmi életébe. Tárcaikat, novellákat írt, lapot szerkesztett. Első elbeszélése, a Fekete furulya az általa szerkesztett Katholikus Nő-ben jelent meg. 1927-ben megismerkedett a Kassán letelepedő szociális testvérekkel, amely életének új irányt adott. Elvégezte az általuk szervezett szociális tanfolyamot, majd 1929-ben belépett a Szociális Testvérek Társaságába. Ebben a Slachta Margit által 1923-ban alapított közösségben, amely az ősi, szent benedeki szerzetesi eszményt modern formában követte, Salkaházi Sára rendkívül sokoldalú tevékenységet végzett: hitoktatott, szervezte a Karitászmunkáját először Kassán, majd Komáromban, létrehozta a kisebbségben

élő magyar nők szervezetét, előadásokat tartott lányoknak, asszonyoknak, írt, szerkesztette továbbra is a Katholikus Nő c. folyóiratot. 1937-ben Budapestre költözött, 1940-ben tette le örökfogadalmát. 1941 februárjától a Katholikus Dolgozó Nők és Leányok Országos Szövetségének vezetője volt, és szerkesztette a mozgalom lapját. Három év alatt öt új otthon alapított, közben folytatta szociális munkáját, tanított, lelki napokat tartott országszerte. A háborúba sodródott, faszálódó országban Sára testvérben egyre jobban égett a vágy, hogy életét felajánlhassa, ha bekövetkezne akár a Társaság, akár a testvérek üldöztetése. Az engedélyt az életfelajánlásra 1943-ban kapta meg. A német megszállás idején a Szociális Testvéreknek körülbelül ezer üldözöttet sikerült megmenteni, közülük mintegy százan Sára testvérnek köszönhetik életüket. 1944. december 27-én a nyilasok körbevettek a Sára testvér vezetése alatt álló Bokréta utcai otthon, elhurcoltak onnan négy gyanúsnak vélt ott lakót, egy hitoktatót, valamint Sára testvért. Egy szemtanú szerint még aznap este a Szabadság-híd lábánál mind a hatukat meztelenre vetkőztetve a jeges Dunába lötték. Szintén szemtanú látta, ahogy Sára testvér kivégzése előtt kivégzői felé fordulva letérdelt és égre emelt tekintettel nagy keresztest vetett magára. A rend ezután hozta nyilvánosságra életfelajánlását. 1972-ben a jeruzsálemi Jad Vasem Intézet felvette Sára testvért a Világ Igazai közé hősie embermentő tevékenységéért. Vértanúsága a kezdetektől nyilvánvaló volt, és a Szociális testvérek már 1946-ban elkezdték összegyűjteni a vértanúságra vonatkozó adatokat, ám azok a szerzetesek elhurcolása és az államosítás közben elvesztek. Végül 1997-ben indult el a boldoggá avatási eljárás, a Szociális Testvérek Társasága kezdeményezésére. 2006. szeptember 17-én került sor a boldoggá avatási ünnepi szentmisére a budapesti Szent István Bazilika előtti téren. Sára testvér emlékét számos emléktábla, emlékhely őrzi, teret, rakpartot, iskolát neveztek el róla, 2008-ban felszentelték a róla elnevezett templomot Újpalotán. Örökfogadalmi jelmondata: „*Alleluja! Ecce ego, mitte me!*” („Íme, itt vagyok, engem küldj!”)

**Tiszteletreméltó Kaszap István;** emléknapja november 13.

Kaszap István Székesfehérvárott született 1916-ban, egy ötgyermekes, vallásos családban. A ciszterci rend gimnáziumába járt, már kisgyermek korában vonzotta a papi hivatás. Szívesen ministrált, tagja volt a ciszterci cserkészcsapatnak, szolgálatkészen fordult a társai felé. Tornából több érmet nyert. Rengeteget olvasott, több nyelvet is tanult, de az iskolára nem nagyon figyelt, tanulmányi eredményei ezért hullámzóak voltak. Hivatásának érdekében azonban tudatosan kezdett tanulni, így kitűnően érettségizett. 18 évesen, egy lelkigyakorlat hatására döntötte el, hogy a jezsuita rendbe lép. 1934 nyarán fel is vették a rend budapesti újoncházába, a Manrézába. Hamarosan azonban súlyos, lázzal, fájdalomokkal, gyulladással járó betegségbe esett, amit egymást követő műtétekkel és többszöri kórházi keze-



lésekkel sem sikerült meggyógyítani. A szenvedéseket türelemmel viselte és Isten akarataként fogadta el. Lisieux-i Szent Teréz szavait fel is írta magának: „Emlékezzél, hogy a te szent akaratom az én nyugalmam és egyedüli boldogságom. Átadom neked magam, és félelem nélkül elalszom a te karjaid között, ó isteni Üdvözítőm.” 1935 őszén el kellett hagynia a rendet, hazatért családjához, majd hamarosan kórházba került. Decemberben ismét otthon lehetett, felvette a betegek szentségét és meggyónt, majd magas lázzal újra kórházba vitték, ahol végül december 17-én meghalt. Szüleinek írt utolsó szavait itt vetette papírra: „Isten veletek. Odafönt találkozunk. Ne sírjatok, mennyei születésnap ez. A jó Isten áldjon meg benneteket.”

Kultusza rendkívül hamar elterjedt, temetésén sokan részt vettek, a székesfehérvári Prohászka-émléktemplom melletti sírja zarándokhellyé vált, számos imameghallgatást tulajdonítottak neki, a háború alatt különösen fontossá vált a szenvedést hősiiesen vállaló fiatalember példája. Ezt támogatta a jezsuita rend és a magyar püspöki kar is, 1941-ben megindították boldoggá avatási eljárását, brosúrákat, imákat, folyóiratot adtak ki Kaszap Istvánnal kapcsolatban. A kommunista rendszerben az eljárás megszakadt, ám a kultusz továbbra is folytatódott. 1990-ben indították újra a boldoggá avatási eljárást, ennek keretében 2006. december 16-án a pápai kúria elismerte Kaszap István életszentségét, az erények hősiességét, azóta nevezhetjük őt Isten Tiszteletreméltó Szolgájának. A boldoggá avatáshoz szükséges csoda vizsgálata még tart. 2015-ben a jezsuita és a ciszterci rend, a magyar Cserkészszövetség és a Székesfehérvári Egyházmegye Kaszap István emlékét tartott, melynek mottója: „Van céloom!”, legfőbb témája pedig az elköteleződés volt. Kaszap István üzenete a mai fiataloknak a hétköznapi hősiességben, a közösségért vállalt feladatokban, a szenvedésben is megőrzött hitben rejlik.

*Szilágyi Éva és Novák Veronika*

---

## GYEREKEKNEK

---

### **Bruno Ferrero: A betlehemi farkas**

Volt egyszer egy farkas. Betlehem környékén élt. A pásztorok nagyon félték tőle, és egész éjjel virrasztottak, hogy megmentsék nyájaikat. Mindig volt valaki őr-ségben, így a farkas egyre éhesebb, ravaszabb és dühösebb lett.

Egy különös, hangokkal és fényekkel teli éjszaka bolygatta fel a pásztorok tanyáját. Egy csodálatos angyali ének visszhangja hallatszott a levegőben. Egy gyermek született, egy rózsás apróság, kis semmiség.

A farkas csodálkozott, hogy a durva pásztorok mind futottak, hogy meglássanak egy kis gyermeket.

– Mennyi kedveskedés egy emberfiókáért – gondolta a farkas. De mivel kíváncsi volt és főleg éhes, puha léptekkel követte őket a sötétben. Amikor látta, hogy bemennek egy istállóba, megállt a homályban és várt.

A pásztorok ajándékokat hoztak, köszöntötték a férfit és az asszonyt, tisztelettel meghajoltak a gyermek előtt, majd elmentek. A farkas szeme és agyara világított az éjszakában: eljött az ő pillanata. A férfi és az asszony a fáradságtól elaludt.

– Jobb így – gondolta a farkas –, a gyermekkel kezdem.

Lopakodva, mint mindig, besurrant az istállóba. Senki nem vette észre, hogy ott van, csak a gyermek. Tágra nyitotta nagy szemét és nézte a hegyes orrot, amely lépésről-lépésre, óvatosan, de könyörtelenül, egyre jobban közeledett. A farkas szája tátva volt, nyelve lángolt. Szemei két kegyetlen rést alkottak. De a gyermek nem látszott félelem.

– Igazi finom falat – gondolta a farkas. Meleg lehelete megcsapta a gyermeket. Összehúzta izmait és készült fogai közé kapni a puha zsákmányt.

Abban a pillanatban a gyermek keze, mint finom kis virág, szeretetteljes simogatóssal érintette orrát. Életében először simogatta meg valaki durva, kócos szőrét, és olyan hangon, amit a farkas még soha nem hallott, a gyermek megszólalt: Szeretlek farkas.

Ekkor valami hirtelen dolog történt a sötét betlehemi istállóban. A farkas bőre szétszakadt és a földre esett, mint valami öreg ruha. Alóla egy ember tűnt elő. Valódi, hús-vér ember. Az ember térdre esett, megcsókolta a gyermek kezét és csendesen imádkozott.

Ezután az ember, aki előtte farkas volt, emelt fejvel kiment az istállóból és elindult a világba, hogy mindenkinek hírül adja: Megszületett az isteni Gyermeke, aki meg tudja adni nektek az igaz szabadságot! A Messiás megérkezett! Meg fog változtatni benneteket!

---

## KÖNYVAJÁNLÓ

---

### **Timo Parvela: Körhinta. Cerkabella, 2010.**

*„Egy hét alatt már bőven van alkalom arra, hogy elcsodálkozz, barátira leltél.”*

Fazék, a kis csirka és Felicián, a harmona barátságának történetét mutatja be a könyv idő és időtlenség, állandóan változó és örök vonatkozásában. Számomra arról szól, hogyan tudjuk elhelyezni személyiségünket e fogalmak sűrűjében, hogyan tudjuk megtalálni önmagunkat és helyünket a világban.

Megrendítően indul a történet: a kis csirka csak ül és nézi a társait, akik már „nagyok”, hogy milyen jól „szórakoznak”, és arra vár, hogy egy napon ő is ott ülhesen közöttük. Ülnek büszkén a körhintán, mintha a világ legfontosabb dolgát csinálnák, de közben nem történik semmi. A kis csirka pedig csak vágyakozik: hogy megnőjön, és elfoglalja helyét ő is társai között, és kezdetét vegye végre a multság. Vár. Mint ahogy a harmona is.

Nyár van. Felicián az őszre vár, hogy a többi harmonával délre repüljön a hideg tél elől. Ebben a közös várakozásban találják őket egymásra. „A csirka nagyon kicsi volt, a harmona pedig nagy. Nem számít. Így is sok minden közös volt bennük. Volt ugyanis idejük.” Egymásra elsősorban. Az egymásra szánt idő és a közösen átélt élmények formálják barátságukat. Csak az válhat számunkra fontosá az életben, akivel nem sajnáljuk az időnket megosztani. És átélni a pillanatot. Egymás mellett ezt is megtanulják.

Kezdetben a kis csirka sürgeti az időt – mint oly sokan tesszük –, hogy bárcsak múlna már, és nagy lenne végre... De akkor még nem érti, hogy ezzel mit veszíthet. Sokszor csak akkor döbbenünk rá a pillanat átélésének fontosságára, mikor rájövünk, mennyi időt is vesztegettünk már el. Aggodalmaskodással. Vagy éppen várakozással. Az idő sürgetésével.

Mire eljön az ősz, majd a tél – mert Felicián Fazékkal marad –, talán csak ösztönösen átérzik együttlétük megismételhetetlen pillanatait, és megtanulják azokat értékelni. Egy évet töltenek együtt. Egymás oldalán megtanulnak áldozatot hozni másokért, és ez képessé teszi őket arra is, hogy megtalálják feladataikat, helyüket a mindenségben. Így a változás nélküli körforgásból is sikerül Fazéknak kilépnie. De mindez csak egy szeretetteli légkörben, abból kiindulva lehetséges, és innen táplálkozva, mely már erőt és hitet adhat a jövőre vonatkozólag. Felnő. Hiszen kész tenni másokért, döntést hozni, amellet kintartani. Otthonra talál barátja szívében. Végül megtalálja saját helyét a körhintán, amiről egész életében álmodozott. És még annál is többet... Kintartásával és elszántságával a kis csirka megvalósítja a lehetetlent. Mert a csoda ott van benne és mindannyiunkban, de nem kel életre magától. Döntéseink, elszántságunk, kintartásunk, hitünk nyomán születik meg bennünk, általunk.

Szinte kimeríthetetlen, filozofikus mélységű mese felnőtteknek, gyerekeknek az élet megannyi fontos mozzanatáról: várakozásról, döntésről, szeretetről, felnövésről, kintartásról, a bennünk élő csodáról. És mindarról, amit az élet nevű csoda magába foglalhat.

*Huszárszky Zsuzsa*

---

## ADVENTI ÉS KARÁCSONYI MISEREND

---

Advent idején minden szerdán és pénteken reggel 6:30-kor mondjuk a szentmisét (rorate).

---

<b>december 2., szombat</b>	10:00 – koszorúkötés a Közösségi házban 14:00 – lelkigyakorlat a Közösségi házban 17:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise
<b>december 3., vasárnap</b> <i>Advent első vasárnapja</i>	10:00 – gitáros szentmise, utána jön a Mikulás 17:00 – szentmise
<b>december 10., vasárnap</b> <i>Advent második vasárnapja</i>	9:00-tól Karitászás vásár a Közösségi házban 9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise 11:00 – mézeskalács-sütés a Közösségi házban 17:00 – szentmise
<b>december 17., vasárnap</b> <i>Advent harmadik vasárnapja</i>	9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise 17:00 – szentmise
<b>december 24., vasárnap</b> <i>Advent negyedik vasárnapja</i>	9:45 – gyertyagyújtás, majd szentmise 16:00 – pásztorjáték a templomban 23:30 – a Jézus Szíve Kórus műsora 24:00 – éjféle szentmise
<b>december 25., hétfő</b> <i>Urunk születése (karácsony)</i>	10:00 és 17:00 – ünnepi szentmisék
<b>december 26., kedd</b> <i>Szent István első vértanú</i>	8:00 – szentmise
<b>december 27., szerda</b> <i>Szent János evangélista</i>	8:00 – szentmise
<b>december 29., péntek</b>	nincs szentmise
<b>december 31., vasárnap</b> <i>Szent Család ünnepe</i>	10:00 – gitáros szentmise, családok megáldása 17:00 – év végi hálaadó szentmise
<b>január 1., hétfő</b> <i>Szűz Mária, Isten Anyja (újév)</i>	10:00 és 17:00 – szentmisék (parancsolt ünnep)

---

**Friss híreink megtalálhatók az interneten:** [xvjszp.hu](http://xvjszp.hu) és [www.facebook.com/xvjszp](http://www.facebook.com/xvjszp)

---

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Nádori Emese, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.